

על מטת הדין, וקורא לעשו
ואומר, וצודה לי צידה ועשה לי
מטעמים, והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה,
אהוב נפשה, הבן האהוב שנמסר
לה מיום שנברא העולם, ומצויה
אותו שהוא יתעורר באותם
מטעמים שלו. ויעקב מתעורר
מלמטה, מלבש בתפלות
ובבקשות, והקל קול יעקב
באותו שופר שעולה, ומתעורר
יעקב אליו, ונקרב עמו, ויגש לו
ויאכל, ונכללים זה עם זה. כיון
שנכלל עמו, ויבא לו יין, זה יין
המשמר, היין שהוא שמחת הלב,
הסוד של העולם הבא. אז - וירח
את ריח בגדיו, התפלות שעולות
והבקשות. ויברכהו, נח הרגז
ושמח הלב, והפל הוא רחמים.
כיון שנכלל ביעקב, פל אותם
חילות וגבורות שהיו מזמנים
התפורה, ולא נמצאו שם. וישראל
יוצאים מן הדין בשמחה
ובברכות. ויהי אף יצא יעקב
מאת פני יצחק אביו, ביום הנה,
בשמחה ובברכות עליונות, ועשו
אחיו בא מצידו, טוען טענות
ממעשי העולם, ויעש גם הוא
מטעמים, לשונו חדה לטען
טענות. מסדר עדים, ויבא לאביו
ויאמר יקם אביו, יתעורר עם
דיניו, ויאכל כמה מעשים רעים
של כל העולם שמצאתי.

ויחרד יצחק חרדה גדלה עד
מאד, שהרי אינו יכול להפריד
מכלל של יעקב, שהוא בשמחה.
ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד,
בכמה תפלות ובקשות, ואכל
מכל בטרם תבוא ואברכהו גם
ברוך יהיה. כשמע עשו את דברי
(יצחק) אביו ויצעק צעקה גדלה

וגו', שראה שהרי צידו לא היה כלום. עד לאחר שאמר לו, הנה משמני הארץ וגו', אלו החזקים
וההמונים של שאר העמים, וזה קשה לו מהפל. וישטם עשו את יעקב, ללכת אחריו ולהתגרות
בו תמיד.

ושכיב על ערסיה דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי
צידה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רחימא דנפשה, בנה
רחימא דאתמסר לה מיומא דאתברי עלמא.
ופקידת ליה, לאתערא איהו באינון מטעמים דיליה.
ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול
קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה,
ואתקריב בהדיה, ויגש לו ויאכל, ואתפליל דא בדא.
כיון דאתפליל בהדיה, ויבא לו יין, דא יין דמנטרא, יין
דהוא חידו דלבא, רזא דעלמא דאתי, פדין וירח את ריח
בגדיו, צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, נח רוגזא,
וחדו לבא, וכלא איהו רחמי.

כיון דאיהו אתפליל ביעקב, פל אינון חיילין ותוקפין
ורוגזין דהוו זמינין, אתפדרו, ולא אשתכחו תמן.
וישראל נפקין מן דינא, בחדוה ובברכאן. ויהי אף יצא
יעקב מאת פני יצחק אביו, ביומא דא, בחדוה,
ובברכאן עלאין, ועשו אחיו בא מצידו, טועין טועני
מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים, חדיד לישניה
למטען טענות. אתקין סהדי, ויבא לאביו ויאמר יקום
אביו, יתער דינו, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא
דקא אשפחנא.

ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל
לאתפרשא מכלל דייעקב, דאיהו בחדוה.
ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין,
ואוכל מכל בטרם תבוא ואברכהו גם ברוך יהיה. כשמע
עשו את דברי (יצחק) אביו ויצעק צעקה וגו'. דחמי דהא
צידו לא הוה כלום. עד לבתר דאמר ליה, הנה משמני
הארץ וגו'. אליו תקיפין ואוכלוסין דשאָר עמין ודא
קשיא ליה מכלא. וישטום עשו את יעקב, למיזל
אבתריה, ולקטרגא ליה תדיר.

וגו', שראה שהרי צידו לא היה כלום. עד לאחר שאמר לו, הנה משמני הארץ וגו', אלו החזקים
וההמונים של שאר העמים, וזה קשה לו מהפל. וישטם עשו את יעקב, ללכת אחריו ולהתגרות
בו תמיד.